

Publicerad 2005-12-08 14:39 av Karin Ann Louise

Alla har vi nog någon hemlighet. Stor som liten. Oavsett storlek så betyder den ändå oftast ganska mycket. Texten nedan handlar om en kvinna som påverkas kraftigt av att hennes hemlighet tvingar sig upp på ytan igen...

Fan.

Fan. Har lust att sparka in skallen på någon. Det riktigt värker i magen av lust att krossa, förstöra, höra hur något går sönder och känna slagkraften i att rejält använda kroppsstyrkan. Minnena gör för ont. Vill att de ska försvinna, upplösas och aldrig mer återvända. Fysisk smärta och ilska skulle vara så mycket lättare.

Hör hur hjärtat slår snabbare. Märker hur lungorna jobbar hårt och hur jag får svårare och svårare att andas. Fan. Två trappor kvar. Ilskan över att det inte finns hiss i huset stiger rakt upp i huvudet. Hatar gamla sekelskifteshus just nu. Funktion känns oerhört angeläget och prioriterat i denna sekund. Ser dörren. Känslan av att det är bråttom att komma hem för att kunna andas normalt igen försvinner. Andningen ökar. Plötsligt känns det istället mycket skrämmande att gå in. Letar efter nycklarna i väskan. Givetvis ligger de inte högst upp. Söker mig ner under lösa pappersbitar, reklampennor, tuggummin och mobilladdare. Konsumkassen släpps med en duns i stengolvet. Bärpåsens gröna färg skriker emot mig när den beblandas mot trapphusets gamla marmorgolv. Under en sekund sår hjärtat still och en minnesbild från bananerna på fruktavdelningen flimrar förbi på näthinnan. En turkos jacka skymtar förbi, nervösa ögonkast möter mina och en hand sträcker sig fram emot min kappficka. Jag skakar huvudet kraftigt. Försöker få hågkomsterna att försvinna genom att låta håret slå från öra till öra. Mumlar och gnolar högt för att slippa tänka. Fan. Fan. Dubbelfan. Det var ju så längesedan. Väldigt längesedan. Kan det vara möjligt? Som jag har tänkt på denna dag. Chansen att det skulle inträffa var ju ändå så liten. Nästintill obefintlig. Det ljusa håret och de gnistrande gröna ögonen. Så bekanta och så härligt underbara. Nej, jag får inte tänka på det. Borde inte. Vill inte. Vill.

Suckar och drar in ordentligt med luft. Tvingar ansiktsmusklerna att dra mungiporna uppåt, på något sätt står jag i trapphuset och övar mig på att le. Det var ett tag sedan sist dessa muskler användes. Väldigt längesedan till och med. Ser hur min hand söker sig mot dörrhandtaget, tittar ner och allt upplevs som om det går i slow motion. Konstigt att hjärnan sänder ut en signal om att dörren ska öppnas när hela mitt väsen egentligen vill något annat. Vill egentligen springa tillbaka. Skrika att jag egentligen inte samtyckte. Att jag inte hade något val. Men nervositeten och ångesten tar överhanden igen. Allt är annorlunda nu.

En sista inandning. Tänker på att le. Det får inte märkas. De får inte ana. Jag är inte beredd än på att konfronteras kring mina tidigare val. Harklar mig rejält och kliver in i hallen. Dörren slår igen bakom mig och jag möts av ljuset, de glada rösterna och den nylagade maten. Jag ruskar av mig regndropparna som ligger kvar på kappan, och med dem även oron. Det går förvånansvärt lätt. Bestämmer mig för att jag kan tillåta mig att slappna av. Koppla bort allt på riktigt. Självbevarelse-driften blir för stark. Förstår att ångesten annars kommer ta livet av mig. Hatet, sorgen och bitterheten kommer att segra. Magen drar ihop sig och undersöker om lugnet är verkligt. Den fejkade friden känns förvånansvärd befintlig. Kroppen blir mjuk och jag får svårt att stå på benen. Mörker kommer förbi mina ögon. I min ficka stryker fingrarna fortfarande sakta över lappen som lades i min kappficka. Den lapp som kommer att förändra allt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Karin Ann Louise med Poeter.se id #5937 innehar upphovsrätten